Quelle: http://manuscripta.at/?ID=40551
Copyright: Melk, Benediktinerstift

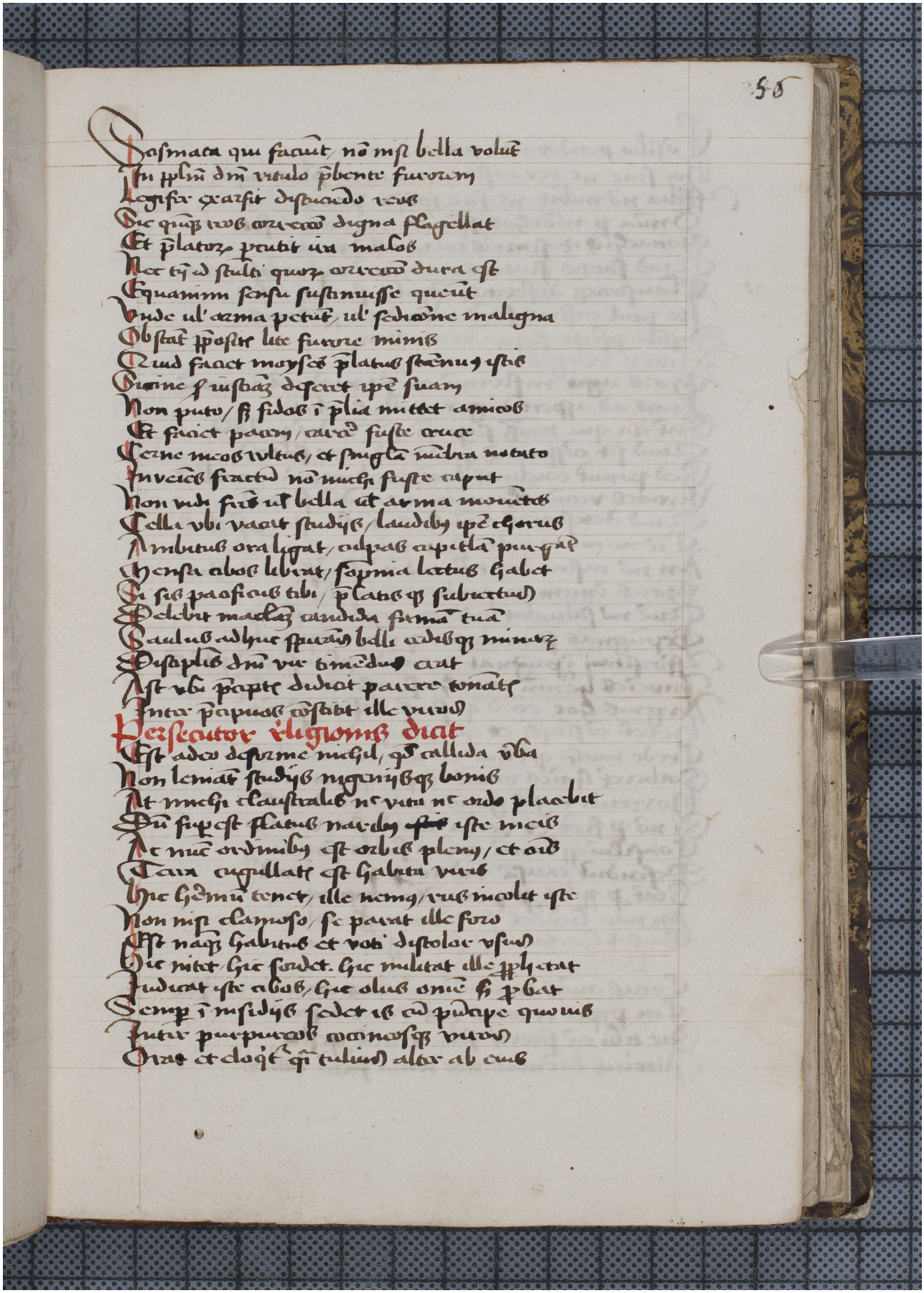

56

Dasmata qui fugit, nō mīt bella volut
In ꝓlīū dm̄ vitulo ꝓbente furorem
Legifer ꝗ arcfit despiciendo reos
Sic quos ros orcorū digna flagellat
Et platorꝫ prutit ira malos
Nec tū ad stulti quorꝫ orcorū dura est
Equanimm sensu sustinuisse queūt
Vnde ul' arma petit, ul' sedēdo malignā
Obstat ꝓposite lite furore mimis
Quid fiat moysēs platus sēnuꝫ iste
Sicine ꝗ iustaꝫ deserat ipē suam
Non puto, si fidos ī plia mittat amicos
Et fiat parvus, aut fuste cruce
Cerne meos vultus, et singula mēbra notato
Inveies fractū nō mihi fuste caput
Non vidi fīs ut bella et arma monētes
Cella vbi vacat studijs, laudibus ipē chorus
Imbutus ora legat, oculos capitla pungat
Mensa cibos libat, sapia lectus habet
Si sis pacificus tibi, platus ꝗ subiectus
Delebit macias candida fēma tua
Gaudeas adhuc spiritū bellis adeoq; minorꝫ
Discipulis dm̄ vir timēdus erat
Ast vbi papte dedit parere tonatꝫ
Inter papuas cessabit ille virtus
Persecutor religionis dicit
Est adeo deforme michi, qd calluda vita
Non lenitat studijs ingenijsq; bonis
At mihi claustralis ne vitu ut ordo placebit
Sū fuꝫ est platus nar dy ~~est~~ iste meus
Ac nuē ordinibus est orbis plenus, et ordo
Tam cupellatis est habitu vnus
Hic hēmū tenet, ille nemus, vrbs incolit iste
Non nisi clamoso, se parat ille foro
Est nauꝫ habitus et voti distolor vsus
Hic nitet, hic sordet. hic mutat ille ꝓpheta
Iudicat iste alios, hic alius onē ꝗ ꝓbat
Semp ī mīsidijs sedet is ad pudaque quoruis
Inter purpuras cōmorasq; virtus
Oras et clogit qī tulimus alter ab eius